

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

14 | 09 | 2026

SPIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Finansowanie się faktoringiem wykluczy z estońskiego CIT – przykra niespodzianka ze strony NSA

Brak wymogu/podstaw do wystawiania dokumentu typu commercial invoice w KSeF w postaci faktury ustrukturyzowanej

II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE

Kwestia opodatkowania CIT estońskim wydatków na samochody używane w celach mieszanych (w stanie prawnym do dnia 31 grudnia 2022 r.) oraz darowizn w świetle art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT

Zasady zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków wynajmującego nieruchomości z tytułu wypłacanych najemcy składników wynagrodzenia stanowiących tzw. zachętę do przedłużenia umowy najmu o kolejne lata

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez miasto w związku z budową parkingu podziemnego wraz z częściami towarzyszącymi

Znowelizowany art. 7aa ustawy CIT nie ma zastosowania do korekty wstępnej podatników, którzy wybrali ryczałt od dochodów spółek przed 2022 r.

Kwestia uwzględnienia rezerw na niewykorzystane urlopy oraz rat leasingowych i odpisów amortyzacyjnych we wstępnej korekcie przychodów i kosztów na podstawie art. 7aa ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy CIT

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT dla usług licencyjnych świadczonych w sposób ciągły, których wartość zależy od uzyskania potwierdzenia od kontrahenta

Wniesienie przez gminę aportem do spółki wierzytelności z tytułu zwrotu nakładów na stację uzdatniania wody stanowi świadczenie usług opodatkowane VAT

Kwestia oceny, czy udziały fantomowe spełniają cechy pochodnych instrumentów finansowych, o których mowa w art. 5a pkt 13 ustawy PIT

Kwestia opodatkowania niezrealizowanych zysków w przypadku zmiany rezydencji podatkowej (tzw. exit tax),

Kwalifikacja podatkowa obniżenia wkładów wspólników na gruncie ryczałtu od dochodów spółek w świetle art. 28m ust. 3 pkt 5 ustawy CIT

Warunki stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia przy dostawach paliwa gazowego w transakcjach pozagiełdowych (OTC) w świetle relacji art. 145e ust. 1 i ust. 2 ustawy VAT

III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

Przesłanki uznania, że spółka luksemburska posiada na terytorium Polski zakład podatkowy w postaci zależnego przedstawiciela przedsiębiorstwa

Zapłata dodatkowego wynagrodzenia, wynikająca z zawartej umowy, stanowi wynagrodzenie za prace dodatkowe, które zwiększa wartość środków trwałych

SPIS TREŚCI

Opłaty wynikające z przekazywania informacji przez leasingodawcę właściwym organom stanowią wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą zgodnie z art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT	19
Brak prawa do zwolnienia z VAT dla usług wsparcia technicznego i organizacyjnego świadczonych na rzecz innego podmiotu leczniczego	20
Wydatki z tytułu organizacji spotkań biznesowych i wydarzeń firmowych, prezentów wręczanych kontrahentom, umów sponsoringowych oraz składek członkowskich w stowarzyszeniach i innych organizacjach nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek	21
Przesłanki opodatkowania VAT udzielenia nieoprocentowanej pożyczki	22
Przesłanki zastosowania art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT w zw. z art. 24 ust. 2 lit. a polsko-ukraińskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania do dochodu wykazywanego przez zakład na Ukrainie	23
Skutki podatkowe na gruncie CIT zawarcia umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy CIT, dotyczącej odpłatnego oddania do użytkowania i pobierania pożytków zespołu składników materialnych i niematerialnych	24
Należności wypłacane na rzecz spółki matki w związku z usługą polegającą na kojarzeniu reklamodawców z wydawcami, mieszczą się w katalogu świadczeń, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Kwalifikacja wynagrodzenia płaconego na rzecz spółki matki jako „zysków przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 7 polsko-szwedzkiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania	25
Możliwość zwolnienia z obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych w oparciu o dane przejętej spółki	26
Uznanie kart podarunkowych/voucherów za bony różnego przeznaczenia. Warunki korzystania ze zwolnienia z ewidencjonowania sprzedaży towarów i świadczenia usług przy pomocy kasy rejestrującej	27

ROZDZIAŁ I

KOMENTARZ EKSPERTÓW

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Finansowanie się faktoringiem wykluczy z estońskiego CIT – przykra niespodzianka ze strony NSA,

wyrok NSA z 26 sierpnia 2026 r. sygn. II FSK 1642/24

Od początku wprowadzenia regulacji dot. estońskiego CIT jednym z warunków korzystania z tego reżimu opodatkowania, który budził największe wątpliwości praktyczne, był warunek osiągnięcia mniej niż 50% przychodów z określonych rodzajów działalności, w tym w szczególności z wierzytelności.

Wprowadzenie przedmiotowego katalogu miało na celu wykluczyć możliwość korzystania z estońskiego CIT przez podatników, których podstawowa działalność ma charakter pasywny, inwestycyjny lub finansowy. Istotą estońskiego CIT miało być bowiem przede wszystkim wspieranie spółek o prostej strukturze właścicielskiej, prowadzących wymierną działalność operacyjną.

W rozpatrywanej przez NSA sprawie wnioskodawca zamierzał skorzystać z opodatkowania w ramach estońskiego CIT. Wskazał, że głównymi odbiorcami produktów oferowanych przez spółkę (preparatów do akwarystyki morskiej) są klienci biznesowi z Polski, UE oraz krajów trzecich. Wnioskodawca wystawia swoim kontrahentom faktury z odroczonym terminem płatności, które mieszczą się w przedziale 60-90 dni. Z tego względu – w celu zachowania płynności finansowej – korzysta on z finansowania w formie faktoringu, sprzedając swoje wierzytelności do instytucji finansowej świadczącej takie usługi.

Spółka zmierzała do potwierdzenia, że fakt korzystania przez nią z faktoringu i uzyskiwania z tego tytułu przychodów nie powinien być liczony do limitu przychodów pasywnych i pozbawiać jej prawa do opodatkowania estońskim CIT. Jej stanowisko zostało jednakże uznane za nieprawidłowe przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

W pierwszej instancji WSA w Krakowie podzielił stanowisko spółki, stwierdzając, że przy analizie warunku 50% przychodów należy wziąć pod uwagę cel ustawodawcy, wskazany w uzasadnieniu projektu przepisów dot. estońskiego CIT, który przeciwstawia przychody pochodzące z aktywnej (rzeczywistej) działalności gospodarczej względem przychodów z działalności o charakterze pasywnym. Zdaniem WSA, dokonując interpretacji tego rodzaju przepisów i rozważając zakres pojęciowy danej kategorii przychodu pasywnego – tu: przychodu z wierzytelności – należy zawsze mieć na uwadze powyżej wskazany zamiar ustawodawcy. Stąd, nie można uznać, że przychody uzyskiwane z umów faktoringu własnych wierzytelności są przychodami pasywnymi, których uzyskiwanie zgodnie z powyżej omówionym zamiarem ustawodawcy miałoby świadczyć o wykonywaniu przez podatnika działalności nierzeczywistej.

NSA nie zgodził się z wykładnią zaprezentowaną przez WSA, uchylając wyrok i oddalając skargę spółki. W ustnym uzasadnieniu wyroku skład orzekający zwrócił uwagę na pierwszeństwo wykładni językowej oraz jednoznaczne brzmienie przepisu, odnoszące się do wszelkich przychodów z wierzytelności, do których należy również przychód ze sprzedaży wierzytelności na rzecz faktora.

Zdaniem NSA, sąd I instancji niesłusznie dokonał rozróżnienia na przychody z działalności pasywnej i aktywnej w oparciu o uzasadnienie projektu ustawy, podczas gdy ustawodawca nie wprowadził takiego podziału w treści samego przepisu.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Dla tych podatników, którzy chcieliby jednocześnie korzystać z preferencyjnego opodatkowania w ramach estońskiego CIT oraz finansować się przy wykorzystaniu faktoringu, wyrok NSA niewątpliwie stanowi przykrą niespodziankę. Biorąc pod uwagę liczbę dotychczasowych korzystnych wyroków zapadłych w pierwszej instancji, wielu zapewne oczekiwało powielenia zaprezentowanej w nich tezy o prymacie wykładni gospodarczej i celowościowej przy analizie warunków dla skorzystania z estońskiego CIT.

Tymczasem NSA ograniczył się wyłącznie do analizy językowej treści przepisu, uznając prymat tej formy wykładni nad wszelkimi innymi względami, w tym w szczególności tymi natury ekonomicznej. Wyrok – choć merytorycznie całkowicie poprawny – pozostawia zatem pewien niedosyt.

Niewątpliwie pod względem formalnym korzystanie z faktoringu wiąże się ze zbywaniem wierzytelności na rzecz faktora, a zatem również z uzyskiwaniem z tego tytułu przychodów. Tym niemniej, powszechnie akceptowane jest traktowanie faktoringu jako formy finansowania równorzędnej chociażby do kredytu obrotowego.

Wyrok NSA oznacza w skrajnym przypadku, że samo korzystanie z faktoringu – bez jakichkolwiek innych przychodów pasywnych – mogłoby skutkować wyłączeniem prawa do korzystania z estońskiego CIT. Prowadzi on zatem do sztucznego ograniczenia możliwych form finansowania tym z podatników, którzy chcieliby korzystać z tej preferencji podatkowej.

Choć oparcie się na wykładni językowej w wielu przypadkach pozwala na ograniczenie nadinterpretacji prawa ze strony organów podatkowych, tym razem stawia jednak nieuzasadnioną tamę dla swobody działalności gospodarczej. Pozostaje mieć nadzieję, że wykładnia gospodarcza znajdzie jednak większe uznanie w oczach innych składów orzekających w analogicznych sprawach.

PIOTR ZAREMBA
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Brak wymogu/podstaw do wystawiania dokumentu typu commercial invoice w KSeF w postaci faktury ustrukturyzowanej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 26 sierpnia 2026 r.,
sygn. 0112-KDIL1-3.4012.436.2026.1.KM

Dokument nazywany fakturą handlową (commercial invoice) nie jest dokumentem przewidzianym w ustawie o VAT. Jest to dokument wystawiany w obrocie gospodarczym i może służyć np. w handlu międzynarodowym do odprawy celnej, naliczenia ceł i podatków oraz potwierdzenia wartości przesyłki.

Przy wystawianiu ww. dokumentu intencją (wolą) i celem spółki nie jest wystawienie faktury. Świadczy o tym nazewnictwo dokumentu (określenie commercial ma wyraźnie odróżniać dokument od faktury) oraz to, że w odniesieniu do każdej dostawy towarów spółka wystawia fakturę ustrukturyzowaną przy użyciu KSeF. Ponadto, dokument commercial invoice nie zawiera informacji o stawce i kwocie VAT.

Wyraźne oznaczenie tego dokumentu wyrazem „commercial invoice” oraz fakt, że dokument ten nie będzie zawierał podstawowych elementów faktury takich jak: stawka i kwota podatku VAT przemawiają za tym, że nie można przypisać mu waloru faktury w rozumieniu przepisów ustawy o VAT. Skoro dokument ten nie stanowi/nie będzie stanowić faktury w rozumieniu przepisów ustawy o VAT, to nie jest/nie będzie objęty obowiązkiem wystawienia go przy użyciu KSeF i przesyłania go do KSeF. Dokument ten nie jest również objęty obowiązkiem wystawienia go zgodnie ze wzorem faktury ustrukturyzowanej.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Dyrektor KIS potwierdził, że nie każdy dokument zawierający w swojej nazwie słowo „faktura/invoice” powinien być automatycznie i bezrefleksyjnie wystawiany w KSeF. Kluczowe jest bowiem przede wszystkim to, jakie dane taki dokument zawiera (tj. czy są to elementy wymienione w art. 106e ustawy o VAT), czy jego celem jest udokumentowanie sprzedaży (lub otrzymanej zaliczki) i czy jest wprowadzany do obrotu (przekazywany kontrahentowi). Zarówno dokumenty typu commercial invoices, jak i tzw. faktury wewnętrzne (internal invoices) zazwyczaj powyższych przesłanek nie spełniają, a w efekcie nie powinny być wystawiane w KSeF.

Co więcej, wystawienie takich dokumentów jak commercial invoices w KSeF byłoby w praktyce niemożliwe lub znacznie utrudnione. Struktura faktury ustrukturyzowanej FA(3) wymaga bowiem wypełnienia wszystkich obligatoryjnych dla faktury danych (np. stawki i kwoty VAT), których na

takich dokumentach zasadniczo nie ma. Oznacza to, że system po prostu nie wystawiłby (nie wygenerowałby) w KSeF dokumentu niezawierającego kompletu obligatoryjnych elementów faktury.

Niemniej, w każdym wypadku wystawiając dokument tytułowany jako „faktura” należy zachować szczególną ostrożność – w niektórych przypadkach (szczególnie, jeśli dokument ten będzie zawierał elementy z art. 106e ustawy o VAT) organy podatkowe mogą uznać, że wystawiono i wprowadzono do obrotu fakturę (która w praktyce najczęściej będzie tzw. „pustą” fakturą, tj. z którą wiąże się obowiązek zapłaty VAT na niej wykazanego).

DOMINIKA NIEDŹWIECKA
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ

**SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH
ORAZ TSUE**

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Kwestia opodatkowania CIT estońskim wydatków na samochody używane w celach mieszanych (w stanie prawnym do dnia 31 grudnia 2022 r.) oraz darowizn w świetle art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT,

wyrok NSA z 2 września 2026 r., sygn. II FSK 1233/23

Pojęcie wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą na gruncie art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT nie jest tożsame z katalogiem wydatków niestanowiących kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy CIT. Wydatki na darowizny wykazujące związek z budowaniem wizerunku i promowaniem spółki stanowią wydatki związane z działalnością gospodarczą i nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

W stanie prawnym obowiązującym w 2022 r. wydatki związane z używaniem samochodów osobowych w celach mieszanych przez pracowników niebędących wspólnikami ani podmiotami powiązanymi nie stanowiły wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT i nie podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek na zasadzie analogii do regulacji dotyczącej ukrytych zysków zawartej w art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b w zw. z art. 28m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT.

Zasady zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków wynajmującego nieruchomości z tytułu wypłacanych najemcy składników wynagrodzenia stanowiących tzw. zachętę do przedłużenia umowy najmu o kolejne lata,

wyrok NSA z 1 września 2026 r., sygn. II FSK 1971/23

Wydatki wynajmującego na wypłatę na rzecz najemcy premii pieniężnej stanowiącej zachętę w zamian za przedłużenie na czas oznaczony umowy najmu powierzchni komercyjnej stanowią koszty uzyskania przychodów bezpośrednio związane z przychodami w rozumieniu art. 15 ust. 4 ustawy CIT. W związku z tym, ww. wydatki należy rozliczać z chwilą otrzymywania wynagrodzenia z tytułu umowy najmu w dodatkowym przedłużonym okresie umowy.

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez miasto w związku z budową parkingu podziemnego wraz z częściami towarzyszącymi,

wyrok NSA z 28 sierpnia 2026 r., sygn. I FSK 95/24

Miasto, realizując inwestycję w postaci płatnego parkingu podziemnego wraz z ogólnodostępną infrastrukturą towarzyszącą działa w charakterze podatnika VAT prowadzącego działalność gospodarczą. Sprzedaż usług parkingowych i najem powierzchni usługowych nadają bowiem całej inwestycji charakter komercyjny. Okoliczności, że część infrastruktury jest ogólnodostępna i udostępniana bez bezpośredniej opłaty nie można utożsamiać z wykonywaniem zadań publicznoprawnych poza działalnością gospodarczą. Tym samym miastu przysługuje pełne prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatków na realizację całej inwestycji na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT.

Znowelizowany art. 7aa ustawy CIT nie ma zastosowania do korekty wstępnej podatników, którzy wybrali ryczałt od dochodów spółek przed 2022 r.,

wyrok NSA z 27 sierpnia 2026 r., sygn. II FSK 1223/23

Przepis art. 70 ust. 1 ustawy z 29 października 2021 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw wprowadzający zmianę w treści art. 7aa ust. 4 i 5 ustawy CIT, stosuje się do dochodów uzyskanych od dnia 1 stycznia 2022 r. Ustawodawca w tym przepisie nie przewidział przepisów przejściowych, na podstawie których także podatnicy, którzy korzystali z opodatkowania w formie ryczałtu przed wejściem w życie nowelizacji art. 7aa ustawy CIT powinni stosować w zakresie tzw. korekty wstępnej przepisy w brzmieniu znowelizowanym.

W takiej sytuacji podatnik, który wybrał opodatkowanie ryczałtem z początkiem 2021 r., zobowiązany był dokonać tzw. korekty wstępnej oraz zapłaty podatku na podstawie art. 7aa ust. 3 ustawy CIT w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2021 r. Sporządzenie korekty wstępnej i ujęcie jej w zeznaniu za rok podatkowy ma charakter jednorazowy, a tylko sposób jego rozliczenia został rozłożony w czasie. W konsekwencji, do spółki, która rozpoczęła rozliczanie ryczałtem od 1 stycznia 2021 r. nie znajdzie zastosowania art. 7aa ust. 5 pkt 1 w zw. z art. 7aa ust. 4 pkt 1 ustawy CIT w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r.

Kwestia uwzględnienia rezerw na niewykorzystane urlopy oraz rat leasingowych i odpisów amortyzacyjnych we wstępnej korekcie przychodów i kosztów na podstawie art. 7aa ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy CIT,

wyrok NSA z 27 sierpnia 2026 r., sygn. II FSK 1222/23

W stanie prawnym obowiązującym w 2021 r. rezerwy na niewykorzystane urlopy, utworzone dla celów bilansowych, nie podlegały uwzględnieniu we wstępnej korekcie przychodów i kosztów, o której mowa w art. 7aa ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy CIT. Z uwagi na wyłączenie wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 27 ustawy CIT oraz wyraźne zastrzeżenie zawarte w ówczesnym brzmieniu art. 7aa ust. 2 ustawy CIT, koszty niestanowiące kosztów uzyskania przychodów nie mogły powiększać korekty wstępnej.

Kwalifikacja umowy dla celów podatkowych jako leasingu operacyjnego przy jednoczesnym ujmowaniu jej w bilansie jako leasingu finansowego powoduje powstanie różnicy przejściowej pomiędzy odpisami amortyzacyjnymi (koszt bilansowy) a spłacanymi ratami leasingowymi (koszt podatkowy). Wstępna korekta, realizowana na podstawie art. 7aa ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy CIT przed przejściem na ryczałt od dochodów spółek, wymaga rozliczenia tej nadwyżki i uwzględnienia jej odpowiednio w przychodach lub kosztach uzyskania przychodów w celu stworzenia prawidłowego bilansu otwarcia.

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT dla usług licencyjnych świadczonych w sposób ciągły, których wartość zależy od uzyskania potwierdzenia od kontrahenta,

wyrok NSA z 26 sierpnia 2026 r., sygn. I FSK 1923/23

Otrzymanie raportu sprzedażowego od kontrahenta nie wyznacza momentu powstania obowiązku podatkowego w podatku VAT dla świadczonych w sposób ciągły usług licencyjnych, dla których ustalono miesięczne lub kwartalne okresy rozliczeniowe. Na podstawie art. 19a ust. 3 ustawy VAT, obowiązek podatkowy powstaje z upływem każdego ustalonego w umowie okresu rozliczeniowego, a nie z chwilą późniejszego pozyskania danych umożliwiających kalkulację wynagrodzenia. Brak znajomości ostatecznej wysokości wynagrodzenia w dacie upływu okresu rozliczeniowego wpływa jedynie na ustalenie wartości podstawy opodatkowania, a nie na odroczenie momentu powstania obowiązku podatkowego.

Wniesienie przez gminę aportem do spółki wierzytelności z tytułu zwrotu nakładów na stację uzdatniania wody stanowi świadczenie usług opodatkowane VAT,

wyrok NSA z 6 sierpnia 2026 r., sygn. I FSK 1894/23

Wniesienie przez gminę wkładu niepieniężnego (aportu) w postaci wierzytelności z tytułu nakładów poniesionych na nieruchomość spółki komunalnej w zamian za udziały w tej spółce stanowi odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, a gminie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatków poniesionych na te nakłady na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT.

Kwestia oceny, czy udziały fantomowe spełniają cechy pochodnych instrumentów finansowych, o których mowa w art. 5a pkt 13 ustawy PIT,

wyrok WSA we Wrocławiu z 4 września 2026 r., sygn. I SA/Wr 277/26

Udziały fantomowe, wykreowane w ramach umownego programu motywacyjnego i służące wyłącznie jako wskaźnik kalkulacyjny dodatkowego wynagrodzenia uzależnionego od wyników finansowych spółki, nie stanowią pochodnych instrumentów finansowych w rozumieniu art. 5a pkt 13 ustawy PIT. W konsekwencji przychód z realizacji praw z takich udziałów nie stanowi przychodu z kapitałów pieniężnych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 10 ustawy PIT, lecz przychód ze źródła właściwego dla relacji prawnej łączącej uczestnika ze spółką.

Kwestia opodatkowania niezrealizowanych zysków w przypadku zmiany rezydencji podatkowej (tzw. exit tax),

wyrok WSA w Poznaniu z 3 września 2026 r., sygn. I SA/Po 1107/26

Fizyczne przeniesienie się podatnika wraz z najbliższą rodziną (małżonkiem i dziećmi) poza terytorium Polski, połączone z zakupem nieruchomości mieszkalnej, rozpoczęciem nauki przez dziecko w zagranicznej placówce oraz przebywaniem w drugim państwie przez okres przekraczający 183 dni w roku podatkowym, skutkuje przeniesieniem centrum interesów osobistych (ośrodka interesów życiowych) i utratą polskiej rezydencji podatkowej na podstawie art. 3 ust. 1a ustawy PIT.

Utrata statusu polskiego rezydenta podatkowego w odniesieniu do majątku osobistego obejmującego udziały w spółkach kapitałowych powoduje utratę przez Polskę prawa do opodatkowania dochodów ze zbycia tych składników majątku i rodzi obowiązek podatkowy w podatku od dochodów z niezrealizowanych zysków (exit tax) na podstawie art. 30da ust. 2 pkt 2 ustawy PIT. Skutku tego nie wyłącza zastosowanie w państwie nowej rezydencji hiszpańskiego reżimu (tzw. Beckham Law).

Kwalifikacja podatkowa obniżenia wkładów wspólników na gruncie ryczałtu od dochodów spółek w świetle art. 28m ust. 3 pkt 5 ustawy CIT,

wyrok WSA w Poznaniu z 2 września 2026 r., sygn. I SA/Po 987/26

Zwrot środków wspólnikowi z tytułu obniżenia jego wkładu (udziału kapitałowego) w spółce komandytowej opodatkowanej ryczałtem od dochodów spółek, jeśli środki te stanowią wyłącznie zwrot kapitału wniesionego przed objęciem spółki tym reżimem opodatkowania i nie pochodzą z zysku wypracowanego przez spółkę, nie stanowi dochodu z tytułu ukrytych zysków w rozumieniu art. 28m ust. 3 pkt 5 ustawy CIT.

Warunki stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia przy dostawach paliwa gazowego w transakcjach pozagiełdowych (OTC) w świetle relacji art. 145e ust. 1 i ust. 2 ustawy VAT,

wyrok WSA w Poznaniu z 2 września 2026 r., sygn. I SA/Po 869/26

Powołanie się na art. 145e ust. 2 ustawy VAT nie wyłącza konieczności łącznego spełnienia przesłanek zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia określonych w art. 145e ust. 1 ustawy VAT. Posiadanie przez nabywcę koncesji na obrót paliwami gazowymi wykazuje jedynie spełnienie wymogu statusu podatnika - pośrednika, lecz nie zwalnia z obowiązku wykazania, że transakcja została zawarta w ramach obrotu giełdowego lub na rynku regulowanym albo platformie OTF.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTER- PRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Przesłanki uznania, że spółka luksemburska posiada na terytorium Polski zakład podatkowy w postaci zależnego przedstawiciela przedsiębiorstwa,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.264.2026.2.BD

Zakład może powstać także w wyniku prowadzenia działalności gospodarczej za pośrednictwem tzw. zależnego przedstawiciela (tj. podmiotu działającego w drugim Państwie w imieniu zagranicznego przedsiębiorstwa).

Użyte w treści art. 5 ust. 5 polsko-luksemburskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania pojęcie „osoba” oznacza w myśl art. 3 ust. 1 lit. e ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób. Warunkiem zastosowania art. 5 ust. 5 polsko-luksemburskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania jest, aby osoba działała „w imieniu przedsiębiorstwa”, czyli występowała w roli przedstawiciela, a także posiadała i zwyczajowo wykonywała pełnomocnictwo do zawierania umów w umawiającym się państwie.

Z taką sytuacją mamy do czynienia, jeżeli oświadczenie woli tej osoby wywołuje dla reprezentowanego przedsiębiorstwa stan związania. Wystarczające jest, że reprezentowany godzi się na dokonanie czynności cywilnoprawnych przez przedstawiciela. Dla oceny, czy osoba ma pełnomocnictwo do zawierania umów, bardziej miarodajny jest całokształt okoliczności i zachowań osób uczestniczących w dokonywaniu czynności prawnych, niż umocowanie cywilnoprawne.

Jednakże w myśl art. 5 ust. 6 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania: nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w jednym z Umawiających się Państw tylko z tego powodu, że wykonuje ono tam czynności przez maklera, generalnego przedstawiciela handlowego albo każdego innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.

Przedstawiciel jest zatem niezależny, jeżeli nie jest związany poleceniami i dyrektywami reprezentowanego przedsiębiorstwa, a także nie pozostaje w osobistym stosunku zależności (zależność osobista występuje w sytuacji, gdy osoba generalnie wykonuje polecenia przedsiębiorstwa (tak jak w przypadku stosunku pracy), a nie tylko w związku z konkretną transakcją). Nie ulega zatem wątpliwości, że zależnym przedstawicielem jest osoba zatrudniona w przedsiębiorstwie na podstawie stosunku pracy.

Za zależnego przedstawiciela powinna być traktowana osoba, której uprawnienia lub charakter jej czynności angażują przedsiębiorstwo w działalność gospodarczą w określonym zakresie na obszarze danego państwa. Z opisu sprawy wynika, że:

i) w Polsce będzie pracować manager, wykonujący pracę przez cały okres obowiązywania kontraktu; będzie on formalnie zatrudniony przez spółkę z grupy, która będzie na podstawie umowy świadczyć usługi na rzecz spółki luksemburskiej;

ii) manager będzie osobą odpowiedzialną na terytorium Polski za prowadzenie codziennych operacji i z perspektywy realizacji projektu będzie pełnił główną rolę w ich wykonaniu;

iii) obecność managera na terytorium Polski wynika z obowiązujących wymogów organizacyjnych i regulacyjnych związanych z realizacją projektu;

iv) manager będzie wykonywał swoje obowiązki z hotelu lub z przestrzeni udostępnionej przez kontrahenta polskiego;

v) manager może być zaangażowany we wspieranie grupy w negocjacjach nowych kontraktów z polskimi klientami;

vi) manager może otrzymać pełnomocnictwo od spółki w celu fizycznego podpisywania dokumentów lub uczestniczenia w spotkaniach z organami regulacyjnymi, ponadto w przypadku konieczności fizycznej obecności lub podpisów własnoręcznych, manager może otrzymać pełnomocnictwo na ten określony cel;

vii) manager będzie utrzymywał regularną współpracę i koordynację z zespołem, kierownictwem, kontrahentem polskim oraz innymi kluczowymi interesariuszami w celu zapewnienia skutecznej komunikacji, zgodności z wymogami regulacyjnymi oraz spójności celów operacyjnych przez cały okres realizacji projektu;

viii) wszystkie czynności wykonywane przez managera podczas jego pobytu i pracy w Polsce będą realizowane w zgodności z politykami, systemami zarządzania, procedurami operacyjnymi oraz standardami bezpieczeństwa ustanowionymi przez spółkę oraz grupę. W świetle powyższego należy uznać, że spółka posiada na terytorium Polski zakład podatkowy w postaci zależnego przedstawiciela przedsiębiorstwa, który działa w Polsce w imieniu przedsiębiorstwa.

W związku z powyższym w analizowanej sprawie, niezasadna jest analiza przesłanek wynikających z art. 5 ust. 3 polsko-luksemburskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, tj. ocena wystąpienia placu budowy, prac budowlanych albo instalacyjnych, które trwają dłużej niż dwanaście miesięcy, gdyż czas trwania projektu nie przekroczy 12 miesięcy. W konsekwencji uznać należy, że spółka luksemburska posiada/będzie posiadała w Polsce zakład podatkowy w rozumieniu art. 4a pkt 11 ustawy CIT w zw. z art. 5 ust. 5 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

Zapłata dodatkowego wynagrodzenia, wynikająca z zawartej ugody, stanowi wynagrodzenie za prace dodatkowe, które zwiększa wartość środków trwałych,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.289.2026.2.DW

Dodatkowe wynagrodzenie za prace dodatkowe, które spółka była zobowiązana uiścić na rzecz kontrahentów w wyniku zawartej ugody, jest wydatkiem, który ma ścisły i nierozzerwalny związek ze środkami trwałymi powstałymi w ramach realizacji inwestycji będącej przedmiotem umowy. Zatem wydatki na dodatkowe wynagrodzenie za wykonanie prac dodatkowych powinny zostać zaliczone do wartości początkowej środków trwałych i tym samym powinny podlegać zaliczeniu w koszty podatkowe poprzez odpisy amortyzacyjne.

Gdy spółka poniosła wydatki, o których mowa powyżej, po przyjęciu środka trwałego do ewidencji, powinna dokonać korekty wysokości odpisów amortyzacyjnych na zasadach przewidzianych w art. 15 ust. 4i ustawy CIT, czyli na bieżąco. W konsekwencji, w analizowanej sprawie, wartość dodatkowego wynagrodzenia wypłacona kontrahentom po zawarciu ugody powinna zostać zaliczona do wartości początkowej środków trwałych na bieżąco, tj. w momencie zawarcia ugody i tym samym zwiększyć ich wartość.

Mając natomiast na uwadze ustalenie, jak rozliczać kolejne odpisy amortyzacyjne dokonywane przez spółkę, wskazać należy, że jak wynika z art. 15 ust. 4i ustawy CIT, spółka powinna ustalić nową wartość początkową środków trwałych w miesiącu zawarcia umowy. Od tego też momentu spółka powinna dokonywać odpisów amortyzacyjnych w zaktualizowanej wysokości.

Biorąc pod uwagę, że korekcie powinny podlegać nie tylko przyszłe odpisy amortyzacyjne, lecz również te odpisy, które zostały już wcześniej dokonane, po zawarciu umowy, która wpłynie na zmodyfikowanie wartości początkowej ulepszonych środków trwałych, modyfikacji będą podlegały wszystkie odpisy amortyzacyjne rozliczane począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym środki trwałe wprowadzono do ewidencji. Tym samym, kolejne odpisy amortyzacyjne – tj. powstające po zwiększeniu wartości początkowej środków trwałych w momencie zawarcia umowy – powinny być dokonywane od podwyższonej wartości początkowej środków trwałych.

Z uwagi na korzystanie przez spółkę ze zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 26 ustawy CIT, odpisy amortyzacyjne mogą być uwzględniane – jako koszty podatkowe – przy kalkulacji dochodu zwolnionego.

Korekty przeszłych odpisów amortyzacyjnych, na zasadach wskazanych w art. 15 ust. 4i ustawy CIT należy dokonać z uwzględnieniem okresu przedawnienia. Zatem, spółka jest uprawniona do dokonania korekty odpisów amortyzacyjnych w odniesieniu do tej części odpisów amortyzacyjnych, które dotychczas nie uległy przedawnieniu.

W rozpatrywanej sprawie spółka dokonała płatności za dodatkowe wynagrodzenie dotyczące usług budowlano-montażowych, które na gruncie przepisów o podatku VAT są objęte tzw. mechanizmem podzielonej płatności. Kwoty dodatkowego wynagrodzenia związane z pracami dodatkowymi nie zostały udokumentowane fakturą ze strony kontrahentów – obowiązek zapłaty wynikał wyłącznie z umowy.

Kontrahenci – działający w formie konsorcjum – byli zarejestrowani na potrzeby podatku VAT jako podatnik VAT czynny w Polsce, według stanu na dzień dokonania płatności z tytułu dodatkowego wynagrodzenia. Płatność za dodatkowe wynagrodzenie została dokonana przelewem na rachunek bankowy kontrahenta, zawarty na dzień zlecenia przelewu w wykazie podmiotów, o którym mowa w art. 96b ust. 1 ustawy VAT (tj. na tzw. białej liście). Z powyższego wynika, że żaden z warunków zawartych w art. 15d ust. 1 ustawy CIT nie został spełniony.

Z powyższego wynika, że w analizowanej sprawie nie ma zastosowania wyłączenie zawarte w art. 15d ust. 1 ustawy CIT. Zatem fakt, że płatność z tytułu prac dodatkowych została dokonana z pominięciem mechanizmu podzielonej płatności, nie wpłynie negatywnie na możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych, o których mowa w rozpatrywanej sprawie.

Tym samym, skoro zapłata na rzecz kontrahentów dodatkowego wynagrodzenia stanowi wynagrodzenie za prace dodatkowe, które nie ma charakteru odszkodowawczego, wówczas:

i) wartość dodatkowego wynagrodzenia powinna zostać zaliczona do wartości początkowej środków trwałych na bieżąco, tj. w 2024 r. w momencie zawarcia umowy i tym samym zwiększyć ich wartość;

ii) kolejne odpisy amortyzacyjne dokonywane przez spółkę powinny być dokonywane od podwyższonej wartości środków trwałych i mogą być rozpoznawane jako koszty uzyskania przychodu, uwzględniane przy obliczaniu dochodu spółki, w tym dochodu zwolnionego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 26 ustawy CIT;

iii) spółka jest uprawniona do dokonania korekty wysokości wcześniejszych odpisów amortyzacyjnych, przy czym korekta ta powinna zostać dokonana na bieżąco, tj. w 2024 r. jako roku zawarcia umowy i powinna dotyczyć tej części odpisów amortyzacyjnych, które nie uległy przedawnieniu;

iv) na powyższe wnioski nie wpływa fakt, iż zapłata dodatkowego wynagrodzenia została dokonana z pominięciem mechanizmu podzielonej płatności.

Opłaty wynikające z przekazywania informacji przez leasingodawcę właściwym organom stanowią wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą zgodnie z art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 26 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.341.2026.3.EJ

Dla zakwalifikowania danego wydatku jako ukrytego zysku konieczne jest wystąpienie związku świadczenia z prawem do udziału w zysku oraz odpowiedniego beneficjenta. Jeżeli opłata za usługę dotycząca udzielenia organom administracji informacji o konkretnym pojeździe w celu otrzymania mandatu przez użytkownika pojazdu jest ponoszona przez spółkę w związku z prowadzoną działalnością i nie stanowi świadczenia na rzecz wspólnika ani podmiotu powiązanego, nie spełnia podstawowej definicji ukrytego zysku z art. 28m ust. 3 ustawy CIT. Wobec powyższego, opłaty wynikające z przekazywania informacji przez leasingodawcę właściwym organom nie stanowią ukrytych zysków w myśl art. 28m ust. 3 ustawy CIT.

Dochody niezwiązane z działalnością gospodarczą mogą częściowo pokrywać się z dochodami stanowiącymi ukryte zyski. W przypadku jednak wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą nie jest konieczne i wymagane badanie powiązań z podmiotem, na rzecz którego dokonywana jest wypłata lub z którym dokonuje się transakcji.

Poniesione wydatki związane z opłaceniem faktur leasingowych w związku z koniecznością udzielenia informacji organom administracyjnym na temat kierujących pojazdem należy uznać za wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Prowadzenie działalności wiąże się z ponoszeniem wydatków, ale nie każdy z tych wydatków jest związany z działalnością gospodarczą, która jest ukierunkowana na osiągnięcie przychodu. Zatem, nie każdy wydatek ma na celu osiągnięcie przychodów, a część ponoszonych wydatków wynika z „negatywnych” działań podatnika i takie powinny być uznane za wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą w myśl art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT i tym samym podlegają opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Każdy kierowca powinien przestrzegać przepisów o ruchu drogowym, niezależnie od tego, czy pojazdem kieruje prywatnie, czy też wykonując służbowe obowiązki. Tym samym trudno uznać, że naruszenie przepisów drogowych przez przedsiębiorcę (lub jego pracownika) jest w jakiś sposób usprawiedliwione.

W efekcie wydatków na omawiane opłaty z podatkowego punktu widzenia nie można uznać za celowe i związane z uzasadnionymi potrzebami przedsiębiorcy. Tym samym stanowią one wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą zgodnie z art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Brak prawa do zwolnienia z VAT dla usług wsparcia technicznego i organizacyjnego świadczonych na rzecz innego podmiotu leczniczego,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 sierpnia 2026 r., sygn. 0112-KDIL3.4012.432.2026.2.AK

Usługa zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę nie może być uznana za usługę opieki medycznej (główną usługę), gdyż spółka nie świadczy tej usługi na rzecz pacjentów. Bezpośrednim świadczeniobiorcą tej usługi jest spółka córka, z którą spółka podpisała umowę.

Tym samym, usługa zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę nie stanowi usługi w zakresie opieki medycznej, służącej profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia. Niewątpliwie opisane we wniosku usługi świadczone przez spółkę matkę są ściśle związane z opieką medyczną, jednak to spółka córka świadczy usługę opieki medycznej (usługę podstawową) na rzecz pacjentów.

Bezsprzecznie usługi zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę nie można uznać za dostawę towarów i świadczenie usług ściśle związanych z opieką medyczną wykonywaną przez spółkę matkę. Tym samym, działań spółki matki w tym zakresie nie można uznać za usługę ściśle związaną z opieką medyczną w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 18a w powiązaniu z art. 43 ust. 17 i ust. 17a ustawy VAT.

W kwestii zwolnienia od podatku VAT świadczonej przez spółkę matkę usługi kompleksowego zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę kluczowe jest, że spółka matka nie świadczy ww. usługi na terenie zakładu leczniczego spółki córki.

Spółka matka prowadzi działalność leczniczą i dysponuje zapleczem koniecznym do wykonywania świadczeń zdrowotnych, obejmującym w szczególności pomieszczenia przeznaczone do udzielania świadczeń medycznych, wyposażenie medyczne, infrastrukturę organizacyjną, zaplecze administracyjne, obsługę pacjentów, procedury związane z utrzymaniem wymogów sanitarnych i organizacyjnych oraz inne elementy niezbędne do zapewnienia bezpiecznego i zgodnego z przepisami wykonywania świadczeń zdrowotnych.

W ramach ww. usługi kompleksowej, spółka matka zapewnia spółce córce w szczególności dostęp do pomieszczeń medycznych spełniających wymogi przewidziane dla udzielania świadczeń zdrowotnych. Spółka córka nie dysponuje własnym zapleczem lokalowym, sprzętowym, sanitarnym, informatycznym ani organizacyjnym, umożliwiającym samodzielne udzielanie zakontraktowanych świadczeń zdrowotnych.

Tym samym, należy uznać, że spółka matka świadczy usługę kompleksowego zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę na własnym terenie. Spółka córka, udzielając świadczeń zdrowotnych, korzysta z pomieszczeń należących do spółki matki.

W konsekwencji, usługa kompleksowego zabezpieczenia medycznego procesu udzielania świadczeń zdrowotnych przez spółkę córkę nie korzysta ze zwolnienia od podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 18a w powiązaniu z art. 43 ust. 17 i ust. 17a ustawy VAT, bowiem nie może być ona uznana za usługę w zakresie opieki medycznej ani usługę ściśle związaną z usługą opieki medycznej, gdyż świadczeniobiorcą ww. usługi jest spółka córka, a nie pacjenci, a także spółka matka nie świadczy jej na rzecz spółki córki na terenie jej zakładu leczniczego.

Wydatki z tytułu organizacji spotkań biznesowych i wydarzeń firmowych, prezentów wręczanych kontrahentom, umów sponsoringowych oraz składek członkowskich w stowarzyszeniach i innych organizacjach nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.372.2026.2.AS

Koszty związane z organizacją spotkań biznesowych, w szczególności z wynajmem sal konferencyjnych oraz zakupem żywności, z wyłączeniem alkoholu, nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Koszty związane z organizacją wydarzeń firmowych, w tym koszty zakupu usług gastronomicznych i cateringu w trakcie wydarzeń firmowych dla pracowników oraz osób niebędących pracownikami - samozatrudnionych (B2B), zleceniobiorców oraz osób towarzyszących pracownikom, samozatrudnionym i zleceniobiorcom, z wyłączeniem alkoholu, nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Koszty zakupu prezentów wręczanych kontrahentom, z wyłączeniem alkoholu, nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Koszty zakupu alkoholu w ramach prezentów dla kontrahentów nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT lub wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Koszty wycieczek ponoszone na rzecz kontrahentów, związane w szczególności z biletami wstępów, przejazdami, hotelami, wyżywieniem, z wyłączeniem alkoholu, nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Koszty zakupu dekoracji i wystrojów wewnątrz siedziby spółki nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Wydatki na umowy sponsoringowe nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Wydatki z tytułu składek członkowskich w stowarzyszeniach i innych organizacjach, do których przynależność nie jest obowiązkowa nie podlegają opodatkowaniu ryczałtem, a w szczególności nie stanowią tzw. ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT ani wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Przesłanki opodatkowania VAT udzielenia nieoprocentowanej pożyczki,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.254.2022.12.AB

Okoliczności planowanego zawarcia umowy pożyczki nie mogą być odczytywane jako podjęte przez podmiot profesjonalnie zajmujący się usługami finansowymi, o czym świadczy zakres prowadzonej przez wnioskodawcę działalności, który nie obejmuje usług finansowych oraz brak zorganizowania w tym zakresie działalności o charakterze zawodowym i ciągłym.

Wnioskodawca nie podejmował jakichkolwiek działań mających na celu pozyskiwanie klientów, nie reklamował swojej działalności oraz nie wyodrębnił jej w strukturze działalności gospodarczej, pożyczka miała być nieoprocentowana i trudno przypisać jej rynkowy charakter (brak zabezpieczenia rzeczowego przy jednocześnie długim okresie spłaty - 15 lat, brak jakichkolwiek kosztów związanych z uruchomieniem pożyczki mimo znacznej jej wartości - 1.000.000 euro).

Pożyczka nie ma też związku z potrzebami prowadzonej przez wnioskodawcę działalności gospodarczej, pożyczkobiorca ma ją wykorzystać na cele prywatne. Zatem, z całokształtu wskazanych we wniosku okoliczności wynika, że wnioskodawca nie zajmuje się zawodowo udzielaniem kredytów czy pożyczek i prowadzi działalność gospodarczą w innym zakresie.

Zysk wypracowany w ramach tej innej działalności gospodarczej po opodatkowaniu chce przeznaczyć na cele prywatne w ramach zarządu własnym majątkiem, udzielając nieoprocentowanej pożyczki znajomemu, którego darzy dużym szacunkiem. W tych okolicznościach nie ma znaczenia, że pożyczka zostanie udzielona z zysku wypracowanego w ramach działalności gospodarczej w sytuacji, gdy jest to główne źródło utrzymania wnioskodawcy.

Podobnie nie ma znaczenia dla oceny tej konkretnej czynności udzielenia pożyczki to, że wnioskodawca dokapitalizowuje spółki, w których jest udziałowcem, udzielając im pożyczek.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że w ramach planowanej czynności udzielenia pożyczki wnioskodawca nie będzie działał w charakterze podatnika wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy VAT. Zatem w rozpatrywanej sprawie w ramach udzielonej pożyczki wnioskodawca nie będzie działał w charakterze podatnika wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy VAT. Tym samym udzielenie nieoprocentowanej pożyczki nie będzie podlegało opodatkowaniu VAT.

Przesłanki zastosowania art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT w zw. z art. 24 ust. 2 lit. a polsko-ukraińskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania do dochodu wykazywanego przez zakład na Ukrainie,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.350.2026.2.BJ

Biorąc pod uwagę, przedstawiony we wniosku opis sprawy, stwierdzić należy, że spółka posiada na terytorium Ukrainy zakład w rozumieniu zarówno ustawy CIT, jak i polsko-ukraińskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Spółka posiada oddział na terytorium Ukrainy, który jest zarejestrowany w tym kraju do celów podatku VAT oraz CIT. Oddział zatrudnia pracowników, nabywa usługi i towary, a jego działalność polega na obsłudze, realizacji i koordynacji przedmiotu umowy.

Spółka sama wskazała, iż przyjmuje, że posiada zakład w rozumieniu art. 5 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, jak również, że okres realizacji umowy przekroczył 12 miesięcy. W związku z powyższym, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, zgodnie z którym sama działalność zakładu na terytorium Ukrainy winna zostać uznana jako działalność wspomagająco-koordynująca, bez możliwości przypisania zysków z realizacji kontraktu temu zakładowi, gdyż zysk będzie wynikał z działalności przedsiębiorstwa w Polsce, realizowanej przy pomocy zakładu zlokalizowanego w Ukrainie.

Działalność spółki na terytorium Ukrainy, związana z realizacją zawartej umowy nie ma charakteru wyłącznie przygotowawczego czy pomocniczego, a stała placówka na terytorium Ukrainy nie jest utrzymywana wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów, lecz służy obsłudze, realizacji i koordynacji kontraktu.

W konsekwencji, stosownie do art. 7 ust. 2 polsko-ukraińskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, jakie mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem. Przy czym stosownie do art. 7 ust. 3 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczenie nakładów ponoszonych dla tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym leży zakład, czy gdzieś indziej.

W przedmiotowej sprawie, zastosowanie w art. 24 ust. 2 lit. a ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, odesłań do art. 24 ust. 3 i art. 24 ust. 4, nie ogranicza zastosowania metody zwolnienia do dochodów wynikających z działalności zakładu na Ukrainie. Pomimo możliwości bezpośredniego stosowania przepisów umów międzynarodowych wynikających z zapisów art. 87 i art. 91 Konstytucji RP, do ustawy CIT został wprowadzony ww. art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT potwierdzający uregulowania zawarte w umowach międzynarodowych o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu.

Na jego podstawie dochody opodatkowane za granicą oraz zwolnione od opodatkowania w Polsce według umów międzynarodowych podlegają zwolnieniu od podatku dochodowego od osób prawnych. W związku z tym, spółka powinna traktować dochód wykazywany przez zakład na Ukrainie jako dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT w zw. z art. 24 ust. 2 lit. a polsko-ukraińskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. A zatem spółka powinna wykazywać taki dochód odrębnie w rozliczeniach podatkowych jako dochód wolny od podatku na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT.

Skutki podatkowe na gruncie CIT zawarcia umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy CIT, dotyczącej odpłatnego oddania do użytkowania i pobierania pożytków zespołu składników materialnych i niematerialnych,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 sierpnia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.192.2022.11.BS

Skoro z opisu sprawy wynika, że: i) spółka planuje zawarcie z korzystającym umowy odpłatnego oddania do użytkowania i pobierania pożytków zespołu składników materialnych i niematerialnych, ii) umowa została zawarta na czas oznaczony, iii) suma ustalonych w umowie rat kapitałowych odpowiadać będzie wartości rynkowej przedmiotu umowy, w okresie trwania umowy odpisów amortyzacyjnych dokonywać będzie korzystający - to przedmiotowa umowa stanowić będzie umowę leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy CIT oraz będą do niej miały zastosowanie przepisy art. 17f ustawy CIT.

Ponadto, jeżeli strony skrócą lub wydłużą okres obowiązywania umowy, przedmiotowa umowa stanowić będzie również umowę leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy CIT oraz będą do niej miały zastosowanie przepisy art. 17f ustawy CIT, jeżeli przepisy rozdz. 4a ustawy CIT regulujące zasady opodatkowania stron umowy leasingu nie zostaną naruszone.

W okolicznościach analizowanej sprawy zostaną spełnione wszystkie przesłanki do uznania składników materialnych i niematerialnych wchodzących w skład Działu Audytu i Doradztwa Biznesowego za ZCP, o której mowa w art. 4a pkt 4 ustawy CIT, albowiem składniki te będą wyodrębnione organizacyjnie, finansowo i funkcjonalnie oraz będą zdolne do bycia oddzielnym przedsiębiorstwem, samodzielnie realizującym określone zadania gospodarcze.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że w przypadku uznania, że przedmiotem umowy będzie ZCP w rozumieniu art. 4a pkt 4 ustawy CIT, opłaty ustanowione w umowie w części odpowiadającej spłacie wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych przyjętych do odpłatnego korzystania przez korzystającego na podstawie umowy w wysokości, w jakiej ta wartość początkowa zostanie ustalona w ewidencji prowadzonej przez korzystającego, w tym również opłaty ustanowione w umowie w części odpowiadającej spłacie powstałej w wyniku zawarcia umowy wartości firmy, tzw. goodwill (w wysokości odpowiadającej aktualnej wartości firmy według wyceny niezależnego rzeczoznawcy dokonanej na dzień zawarcia umowy) nie będą stanowić przychodów podatkowych spółki.

Przedmiotem umowy nie będzie dodatnia wartość firmy, która powstanie dopiero po stronie korzystającego, w związku z realizacją umowy leasingu. W wyniku realizacji umowy spółka oddaje w leasing określony majątek, w związku z czym powstała w wyniku jej realizacji dodatnia wartość firmy nie stanowi dla spółki WNiP, zatem nie można w tej sytuacji mówić o spłacie wartości początkowej WNiP, o której stanowi art. 17f ust. 1 ustawy CIT, a który stanowi o wyłączeniu równowartości spłaty m.in. wartości niematerialnych i prawnych z przychodów finansującego.

Przepisy art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy CIT dopuszczają amortyzację wartości firmy powstałej w drodze przyjęcia rzeczy do odpłatnego korzystania, dotyczy to jednak ściśle sytuacji i rozliczeń po stronie korzystającego, a nie finansującego. Tym samym nie można zgodzić się ze stanowiskiem,

że opłaty wynikające z umowy leasingu, w części przypadającej na spłatę wartości firmy, stanowią dla spółki spłatę wartości początkowej WNiP, która nie stanowi przychodu. Dodatnia wartość firmy będzie stanowiła swego rodzaju wynagrodzenie za prawo do używania przedmiotu umowy przez cały okres jej trwania.

Korzystający będzie ponosił opłaty w związku ze spłatą wartości firmy, które nie stanowią wartości niematerialnej i prawnej finansującego, w związku z czym, opłaty te będą stanowiły dla finansującego przychód podatkowy.

Przepisy ustawy CIT nie wskazują jednoznacznie czy sumę opłat ustalonych w umowie leasingu należy odnieść do wartości początkowej, która będzie ustalona przez korzystającego czy też do wartości początkowej, jaką ustaliłby finansujący, gdyby składnik majątku uznawał za środek trwały (WNiP). Kwalifikacja umowy jako podatkowej umowy leasingu finansowego winna być możliwa w momencie jej zawierania. W momencie zawierania umowy możliwe jest wyłącznie ustalenie wartości początkowej, jaką ustaliłby finansujący z zachowaniem zasad wynikających z art. 16g ustawy CIT. Należy bowiem wskazać, iż po zawarciu umowy leasingu po stronie korzystającego mogą wystąpić wydatki (niemożliwe do ustalenia na etapie zawarcia umowy), które w świetle przepisów ustawy CIT winny stanowić element ustalonej przez niego wartości początkowej stanowiącej podstawę naliczania odpisów amortyzacyjnych.

W związku z powyższym przychodem dla spółki nie będą opłaty ustalone w umowie odpowiadającej wartości początkowej środków trwałych i WNiP przyjętych do odpłatnego korzystania przez korzystającego na podstawie umowy w wysokości w jakiej ta wartość początkowa zostałaby ustalona przez finansującego z zachowaniem zasad wynikających z art. 16g ustawy CIT (a nie jak wskazała spółka z ewidencji ustalonej przez korzystającego). Natomiast przychodem dla finansującego będą opłaty powstałe z tytułu dodatniej wartości firmy, tj. różnicy między ceną nabycia a wartością rynkową składników majątkowych wchodzących w skład zbywanego przedsiębiorstwa.

Należności wypłacane na rzecz spółki matki w związku z usługą polegającą na kojarzeniu reklamodawców z wydawcami, mieszczą się w katalogu świadczeń, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Kwalifikacja wynagrodzenia płaconego na rzecz spółki matki jako „zysków przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 7 polsko-szwedzkiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 sierpnia 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.216.2026.2.PP

Z wniosku wynika, że spółka oraz spółka matka pośredniczą w transakcjach łącząc wydawców, którzy świadczą rzeczywiste usługi, z klientami (reklamodawcami) korzystającymi z ich usług. Realizowanie tych czynności jest podporządkowane - głównemu świadczeniu - usłudze reklamowej. Jest bowiem rzeczą bezsporną, że wymienione we wniosku czynności dodatkowe nie byłyby realizowane, gdyby nie zostały zawarte umowy z wydawcami oraz klientami.

Tym samym należności wypłacane przez spółkę spółce matce z tytułu wymienionych czynności jako podporządkowane głównemu świadczeniu polegającemu na kojarzeniu reklamodawców z wydaw-

camy powinny być kwalifikowane jako należności z tytułu usług reklamowych, bowiem udostępnianie powierzchni reklamowych wykorzystane jest jedynie w celach reklamowych. Wobec powyższego nie sposób zgodzić się ze spółką, że wynagrodzenie wypłacane na podstawie faktury wystawionej przez spółkę matkę nie stanowi należności, o których jest mowa w art. 21 ust. 1 ustawy CIT.

Jak bowiem wykazano, usługi reklamowe są objęte dyspozycją art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT, a co za tym idzie, istnieje obowiązek poboru zryczałtowanego podatku dochodowego od tych należności na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy CIT. W związku z powyższym, dokonując wypłaty należności na rzecz spółki matki z siedzibą w Szwecji spółka jest zobowiązana do pobierania - jako płatnik - zryczałtowanego podatku od wypłat należności na rzecz spółki matki.

Z uregulowań zawartych w art. 7 ust. 6 polsko-szwedzkiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wynika, że jeżeli w zyskach przedsiębiorstwa mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach tej umowy, postanowienia tych innych artykułów mają pierwszeństwo przed zastosowaniem zasad opodatkowania przewidzianych w art. 7 ust. 1 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

Spółka jest zobowiązana co do zasady do pobrania jako płatnik zryczałtowanego podatku dochodowego (podatku u źródła) od ww. płatności na rzecz spółki matki na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy CIT. Natomiast mając na uwadze polsko-szwedzką umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, wynagrodzenie płacone przez spółkę na rzecz spółki matki należy kwalifikować jako „zyski przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 7 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, a co za tym idzie wynagrodzenie to nie będzie podlegało opodatkowaniu w Polsce. Wobec powyższego dokonując wypłat należności na rzecz spółki matki, spółka nie ma obowiązku pobierania i zapłaty podatku u źródła od ww. płatności.

Możliwość zwolnienia z obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych w oparciu o dane przejętej spółki,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 sierpnia 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.242.2026.1.RK

Spółka przejmująca jako sukcesor podatkowy spółki przejmowanej będzie miała obowiązek sporządzenia dokumentacji cen transferowych. To spółka przejmująca powinna sporządzić dokumentację cen transferowych, w której wykaże zarówno transakcje kontrolowane realizowane przez spółkę przejmującą w całym roku podatkowym, jak i transakcje kontrolowane realizowane w tym okresie przez spółkę przejmowaną. W takim przypadku, spółka jako spółka przejmująca, powinna uwzględnić wszystkie transakcje dokonywane przez spółkę przejmowaną do dnia połączenia.

W dniu 27 stycznia 2025 r. doszło do podwyższenia kapitału zakładowego spółki przejmowanej poprzez utworzenie nowych udziałów, które zostały objęte przez jedynego wspólnika spółki przejmowanej, którym była spółka prawa francuskiego. W dniu 10 lutego 2025 r. nastąpiło nabycie przez spółkę 100% udziałów w spółce przejmowanej.

W dalszej kolejności doszło do połączenia spółek poprzez przejęcie. Rok podatkowy spółki przejmowanej zakończony przed przejęciem trwał od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2025 r. Rok podatkowy spółki również obejmuje rok kalendarzowy. Połączenie nastąpiło 1 kwietnia 2025 r., a więc w roku podatkowym 2025.

Spółka jest zobowiązana do sporządzenia dokumentacji cen transferowych za 2025 rok przy uwzględnieniu transakcji dokonywanych przez spółkę przejmowaną. Warunki niezbędne do zwolnienia z tego

obowiązku, na podstawie art. 11n pkt 1 ustawy CIT, powinny być ustalane za rok podatkowy 2025 r., ale przy uwzględnieniu wyników spółki przejmowanej, ponieważ w momencie przejęcia nie zakończył się rok podatkowy spółki przejmowanej.

Spółka przejmująca (sukcesor prawny spółki przejmowanej), w związku z art. 93 § 2 Ordynacji podatkowej, będzie zobowiązana uwzględnić w swoim rachunku podatkowym również wszelkie zdarzenia mające wpływ na podstawę opodatkowania, które zaistniały od pierwszego dnia roku podatkowego, w którym doszło do połączenia, do dnia tego połączenia.

Zatem spółka będzie zobowiązana do uwzględnienia danych spółki przejmowanej od początku roku podatkowego, który rozpoczął się przed połączeniem, w tym danych dotyczących transakcji podwyższenia kapitału zakładowego spółki przejmowanej. W przypadku spółki przejmowanej będzie to zatem okres od 1 stycznia 2025 r. do 31 marca 2025 r.

Warunki zwolnienia z obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych należy więc ustalić w odniesieniu do roku podatkowego spółki przejmującej (od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2025 r.), jednak z uwzględnieniem danych spółki przejmowanej.

W okresie od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2025 r., z uwzględnieniem wyniku spółki przejmowanej:

i) spółka nie korzystała ze zwolnienia, o którym mowa w art. 6 ustawy CIT; ii) spółka nie korzystała ze zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a ustawy CIT; iii) spółka nie poniosła straty podatkowej. Zatem spółka może zastosować zwolnienie z obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych wynikające z art. 11n pkt 1 ustawy CIT dla transakcji podwyższenia kapitału oraz przejęcia.

Uznanie kart podarunkowych/voucherów za bony różnego przeznaczenia. Warunki korzystania ze zwolnienia z ewidencjonowania sprzedaży towarów i świadczenia usług przy pomocy kasy rejestrującej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 sierpnia 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.344.2026.4.JG

Skoro w przypadku kart podarunkowych/voucherów zewnętrznych w chwili ich emisji nie będzie znana stawka VAT właściwa dla przyszłych towarów lub usług oraz karty te mogą uprawniać do nabycia różnych towarów lub usług u zewnętrznego podmiotu, karty te i vouchery będą stanowiły zgodnie z art. 2 pkt 44 ustawy VAT bony różnego przeznaczenia.

Tym samym ich transfer nie będzie podlegał opodatkowaniu VAT, zgodnie z art. 8b ust. 1 ustawy VAT. Wobec tego, w odniesieniu do obowiązku podatkowego dla bonów różnego przeznaczenia zastosowanie będą miały zasady ogólne wynikające z art. 19a ust. 1 ustawy VAT, czyli podatek stanie się wymagalny w miesiącu dokonania dostawy towaru lub wykonania usługi i co do zasady powinien zostać rozliczony za ten okres rozliczeniowy.

Zatem w omawianej sprawie obowiązek podatkowy dla przedmiotowego bonu różnego przeznaczenia (MPV) powstanie w momencie faktycznej dostawy towaru lub wykonania usługi w zamian za ww. bon. Innymi słowy, obowiązek rozpoznania podatku VAT powstaje w momencie skorzystania z danego bonu, a więc w momencie faktycznej dostawy towarów/usług, do których uprawnia dany bon, dopiero wówczas zaistnieje możliwość określenia wysokości podatku należnego.

Natomiast sam transfer kart podarunkowych/voucherów będących bonem różnego przeznaczenia nie podlega opodatkowaniu. W związku z brakiem opodatkowania transferu bonów różnego przeznaczenia ich przekazanie może być dokumentowane notą księgową, dopuszczalne są również innego rodzaju dokumenty, jednakże nie powinna być to faktura.

Reasumując, zewnętrzne karty podarunkowe/vouchery, emitowane przez inny podmiot i dodawane opcjonalnie do zestawu prezentowego, stanowią bony różnego przeznaczenia w rozumieniu ustawy VAT, a ich przekazanie (transfer) nie podlega opodatkowaniu VAT, natomiast kwota otrzymywana od klienta za bony różnego przeznaczenia może być dokumentowana notą księgową albo innym dokumentem księgowym.

Z wniosku wynika, że cena zamówienia będzie podzielona na odrębne pozycje. Wartość zestawu prezentowego albo wartość towarów wchodzących w skład zestawu prezentowego będzie wykazywana odrębnie. Wartość zewnętrznej karty podarunkowej/vouchera będzie wykazywana jako osobna pozycja. Klient będzie widział, jaka część ceny dotyczy zestawu prezentowego albo towarów wchodzących w skład zestawu prezentowego, a jaka część ceny dotyczy zewnętrznej karty podarunkowej/vouchera.

Przy sprzedaży zestawu prezentowego zawierającego towary własne oraz zewnętrzną kartę podarunkową/voucher będący bonem różnego przeznaczenia należy rozdzielić skutki podatkowe tych elementów. Towary własne powinny być wykazywane jako sprzedaż opodatkowana VAT z uwzględnieniem właściwych stawek VAT dla tych towarów i udokumentowane fakturą. Natomiast wartość karty/vouchera będącego bonem różnego przeznaczenia powinna być wykazywana odrębnie jako element niepodlegający VAT w momencie transferu i może być dokumentowana notą księgową lub innym dokumentem księgowym. Wartość karty/vouchera nie powinna być dokumentowana fakturą.

A zatem, przy sprzedaży zestawu prezentowego zawierającego towary własne oraz zewnętrzną kartę podarunkową/voucher będący bonem różnego przeznaczenia należy rozdzielić skutki podatkowe dla tych transakcji. Jednakże towary powinny być wykazane na fakturze z właściwą stawką VAT, natomiast karty/vouchery powinny być dokumentowane np. notą księgową.

Z wniosku wynika, że wnioskodawca będzie prowadził sprzedaż w systemie wysyłkowym i: i) zapłata za towary wchodzące w skład zestawów prezentowych dokonywana będzie w formach bezgotówkowych, a bezpośrednia wysyłka do klienta zawsze realizowana będzie za pomocą poczty lub firmy kurierskiej, ii) z ewidencji i dowodów dokumentujących zapłatę będzie jednoznacznie wynikać, jakiej konkretnej czynności dotyczyła i kto dokonał płatności, iii) sprzedawane towary nie są wymienione w § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2024 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących.

A zatem, w opisanym modelu sprzedaży wysyłkowej wnioskodawcy będzie przysługiwało prawo do skorzystania ze zwolnienia z obowiązku ewidencjonowania sprzedaży towarów wysyłanych w zestawach prezentowych przy zastosowaniu kasy rejestrującej do 31 grudnia 2027 r. na podstawie § 2 ust. 1 w powiązaniu z poz. 41 załącznika do rozporządzenia.

Klientami wnioskodawcy będą osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej, zamówienia będą opłacane przez klientów w całości za pośrednictwem banku, operatora płatności, karty płatniczej albo podobnej formy płatności bezgotówkowej. Płatność będzie wpływać na rachunek bankowy wnioskodawcy. Z prowadzonej przez wnioskodawcę ewidencji będzie wynikać, jakiej konkretnej czynności płatność ta dotyczyła.

Zatem należy stwierdzić, że zostaną spełnione warunki do zastosowania zwolnienia, o którym mowa w § 2 ust. 1 w zw. z poz. 42 załącznika do rozporządzenia, dla świadczonych przez wnioskodawcę usług polegających na opisanej personalizacji oraz usłudze pakowania prezentowego. Ze zwolnienia wnioskodawca będzie mógł korzystać do 31 grudnia 2027 r. Tym samym, sprzedając opisane zestawy prezentowe opcjonalnie wraz z kartą/voucherem może korzystać w całości ze zwolnienia z ewidencjonowania tej transakcji na kasie fiskalnej.

PACZUSKI TAUDUL

PATRYCJA LUTAK

tel. +48 519 898 310

patrycja.lutak@ptpodatki.pl

MAGDALENA CHOCHOŁEK

tel. +48 797 197 435

magdalena.chocholek@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl

ptpodatki.pl